

UN POC MÉS SOBRE LA REPRESSIÓ DE KRONSTADT ¹

Lev Trotski

6 de juliol de 1938

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Algo más sobre la represión de Kronstadt.”, en, *Escritos*, Tom IX, volum 2, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 546-549.

En el meu recent article sobre Kronstadt tractí de plantejar el problema sobre un pla polític. Però molts estan interessats en la qüestió de la “responsabilitat” personal. Souvarine, que d’inactiu marxista ha esdevingut exaltat adulator, assegura en el seu llibre sobre Stalin que en la meua autobiografia conscientment serví silenci sobre la rebel·lió de Kronstadt; hi ha gestes (diu sarcàsticament) de les quals hom no es vanagloria. Ciliga en el seu llibre *In the Country of the Big Lie*, narra que en la repressió en Kronstadt “més de deu mil mariners” foren afusellats per mi (dubte que tota la flota del Bàltic tingués tal quantitat en aquell moment). Altres crítics s’expressen així: sí, la rebel·lió tenia objectivament un caràcter contrarevolucionari, però per què usà Trotski semblants mesures repressives, despietades, en la pacificació i posteriorment?

Mai he tractat aquest tema. No perquè tinga quelcom que ocultar, sinó, al contrari, precisament perquè no tinc res a dir. La veritat de la qüestió és que *personalment no tinguí la més mínima participació en l’aixafament de la rebel·lió de Kronstadt ni en la repressió que l’ha seguí*. Però per a mi aquest fet no té significació política. Jo era membre del govern i considerí necessari sufocar la rebel·lió, per tant, assumisc responsabilitat per la repressió. Només dins d’aquests límits he contestat les crítiques fins ara. Però quan els moralistes comencen a molestar-me personalment, acusant-me d’excessiva i innecessària crueltat dins de les circumstàncies, considere que tinc el dret de dir: “Senyors moralistes, vostès estan mentint un poc.”

La rebel·lió esclatà durant la meua estada als Urals. Des dels Urals aní directament a Moscou per al Desè Congrés del partit. La decisió general de reprimir la rebel·lió per mitjà de la força militar, *si la fortalesa no es podia induir a rendir-se, primer amb negociacions de pau, després per mitjà d’un ultimàtum*, fou adoptada amb la meua participació directa. Però després de presa la decisió, continuí romanent a Moscou i no prenguí part directament ni indirecta en les operacions militars. Respecte a la repressió posterior, aquest assumpte corresponia a la Cheka totalment.

Què passà que no hi participí personalment a Kronstadt? El motiu fou de naturalesa política. La rebel·lió esclatà durant la discussió de l’anomenada qüestió “sindical”. El treball polític en Kronstadt estava totalment en mans del

comitè de Petrograd, al capdavant del qual estava Zinoviev. El mateix Zinoviev era el cap més incansable i el líder més apassionat en la lluita contra mi en la discussió. Abans de sortir per als Urals estiguí en Petrograd i parlí en un míting de mariners comunistes. L'esperit general del míting em produí una impressió extremadament desfavorable. Mariners petimetres i ben alimentats, comunistes només de nom, produïen la impressió de paràsits en comparació amb els obrers i homes de l'Exèrcit Roig d'aquella època. La campanya s'estava portant avant de forma extremadament demagògica per part del comitè de Petrograd. El personal de comandament de la flota fou aïllat i aterrit. La resolució de Zinoviev rebé probablement el noranta per cent dels vots. Recorde haver-li dit a Zinoviev en aquella ocasió: "Tot està molt bé ací fins que es pose força malament." Posteriorment, Zinoviev estava amb mi als Urals quan rebí un missatge urgent que deia que les coses en Kronstadt s'estaven posant "força malament". L'aclaparadora majoria de mariners "comunistes" que recolzaren la resolució de Zinoviev, prenia part en la rebel·lió. Considerí, i el Buró Polític no en tingué cap objecció, que les negociacions amb els mariners, i en cas de necessitat, la seua pacificació, haurien d'estar a mans d'aquells dirigents que a penes ahir tenien la confiança política d'aquests mariners. D'una altra manera, la gent de Kronstadt assumiria l'assumpte com si jo hagués pres "venjança" sobre ells per haver votat en contra meua durant la discussió del partit.

Correctes o no, en tot cas foren precisament aquestes consideracions les que determinarem la meua actitud. *M'apartí d'aquest assumpte totalment i expressa.* Respecte a la repressió, fins on recorde, Dzershinski estava personalment encarregat d'ella i no podia tolerar la menor interferència en les seues funcions (apropiadament).

Si hi hagué víctimes innecessàries no ho sé. Al respecte confie més en Dzershinski que en els seus vetllats crítics. Per manca de dades, no puc dir ara, a *posteriori*, qui hauria d'haver estat castigat i com. Les conclusions de Victor Serge sobre aquesta qüestió (de tercera mà) no tenen valor davant dels meus ulls. Però estic disposat a reconèixer que una guerra civil no és una escola d'humanisme. Idealistes i pacifistes sempre acusaren d'"excessos" la revolució. Però el punt principal és que els "excessos" sorgeixen de la mateixa naturalesa de la revolució, que en si mateixa, no és més que un "excés" de la història. Qui així ho desitge, pot, sobre aquestes bases, rebutjar (en breus articles) la revolució en general. Jo no la refuse. En aquest sentit assumisc la total i completa responsabilitat per la repressió de la rebel·lió de Kronstadt.

---

¹ "Un poc més sobre la repressió de Kronstadt.", *New International*, agost de 1938.